Де той, хто вдарить райськими дверми,
Великим серцем пекло відсторонить?!
Проріже час із птицями й людьми,
М'який, мов хліб, мов камінь, – безборонний.

Його волосся травами росте,
А нерви сиві, як поетів очі.
Як прийде він, ви скажете: "Не те!
Той хрест в долоню вбито не пророчо...

Коли багатств для себе не бере,
То як для нас їх відвоює в інших?!"
Так – неба синь під корами дерев.
Так – з тіл душі летять останні вірші.

Так із літами глибшає любов...
Несправжнє – всохне, справжнє – плодоносить.
Життя – весна: зацвів – і відійшов...
Пророків завжди ж згадують під осінь.